

νά περιέλθῃ ἐπὶ τέλος ὑπὸ τὴν ἄμεσον καθοδήγησιν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς.

Μία κοινὴ σύσκεψις τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν μετὰ τῶν ἀρμοδιωτέρων τεχνικῶν πρέπει νὰ θεσπίσῃ τὸ ὀριστικὸν βιομηχανικὸν πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον νὰ τύχῃ ἐγγυήσεως ὁλοκλήρου τοῦ πολιτικοῦ κόσμου καὶ ν' ἀποτελέσῃ ἀπαραβίαστον μακρᾶς πνοῆς συμβόλαιον.

Ἡ Ἑλλάς εἰς τὴν ἐξόρμησίν τῆς αὐτὴν θὰ ἐ-

πωφεληθῆ τῶν νεωτέρων ἐπιτεύξεων τῆς διεθνούς τεχνικῆς, διὰ τὴν καλυτέραν ἀξιοποίησιν τῶν πλουτοπαραγωγικῶν τῆς πηγῶν.

Οἱ χημικοὶ τῆς Ἑλλάδος, διὰ τῆς Ἑνώσεως Ἑλλήνων Χημικῶν καὶ τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος, ἔχουν ὑποχρέωσιν νὰ τεθοῦν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς νέας αὐτῆς Σταυροφορίας.

Ἡ Δ. Ε. τῶν Χ. Χ.

ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ἐπὶ Δρος ΑΝΑΣΤ. ΚΩΝΣΤΑ, χημικοῦ

Εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ὀκτωβρίου ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τὸν κυρίῳ ἄρθρον μερικαὶ σκέψεις τῆς Δ. Ε. τῶν «Χημικῶν Χρονικῶν», προκληθεῖσαι ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Συνέδριον Ἀτομικῆς Ἐνεργείας τῆς Γενεύης, ἀναφερόμεναι εἰς τὴν θέσιν πού πρέπει νὰ λάβῃ ἡ Ἑλλάς ἐμπρὸς εἰς τὴν τεχνικὴν ἐπανάστασιν πού προκαλεῖ σήμερον ἡ πυρηνικὴ ἐνέργεια μὲ τὰς εἰρηνικὰς ἐφαρμογὰς τῆς. Τὸ συμπέρασμα τῶν σκέψεων αὐτῶν, ὅπως ἐκτίθεται εἰς τὸ ἄρθρον αὐτό, εἶναι ὅτι ἡ Χώρα μας, πού δὲν κατάρθωσεν ἀκόμη νὰ ἀναπτυχθῇ ἐπαρκῶς βιομηχανικῶς καὶ πού τώρα μόλις ἀρχίζει νὰ ἐκβιομηχανίζετα δὲν πρέπει νὰ καθυστερήσῃ εἰς τὸν τομέα τῆς εἰρηνικῆς χρησιμοποίησεως τῆς πυρηνικῆς ἐνεργείας, ἀλλὰ νὰ παρακολουθήσῃ καὶ νὰ προετοιμάζεται διὰ τὸν νέον αὐτὸν κλάδον, ὥστε νὰ μπορέσῃ ἐνδεχομένως νὰ καλύψῃ τὴν καθυστέρησιν τῆς βιομηχανικῆς ἀναπτύξεως διὰ τῆς πυρηνικῆς ἐνεργείας, τονίζεται δὲ ὅτι ἡ ἐγκατάστασις πυρηνικῶν ἀντιδραστήρων διὰ βιομηχανικοῦ σκοποῦ πρέπει νὰ ἀποβῇ ὁ κυριώτερος ἀντικειμενικὸς σκοπὸς μας.

Νομίζω ὅτι τὸ συμπέρασμα αὐτὸ περιέχει καὶ ἀληθείας ἀλλὰ καὶ ὑπερβολάς. Εἴμεθα βεβαίως ὑποχρεωμένοι νὰ παρακολουθῶμεν ἀπὸ κοντὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς βιομηχανικῆς ἀξιοποιήσεως τῆς πυρηνικῆς ἐνεργείας, νὰ προετοιμάσωμεν τὸ ἐπιστημονικὸν καὶ τεχνικὸν προσωπικὸν καὶ νὰ ἐρευνήσωμεν τὸ ἐλληνικὸν ὑπέδαφος μὴ τυχόν κρύπτει τοῦτο πυρηνικὰ καύσιμα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ μέχρι τοῦ νὰ ἀποβῇ ἡ ἐγκατάστασις πυρηνικῶν ἀντιδραστήρων ὁ κυριώτερος ἀντικειμενικὸς σκοπὸς μας ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις. Ἐχομεν πολλὰ ἄλλα νὰ κάμωμεν πρὶν φθάσωμεν ἐκεῖ. Ὁ λιγνίτης μας περιμένει νὰ τὸν ἐκμεταλλευθῶμεν. Τὰ νερά μας χύνονται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ προκαλοῦν καταστροφάς, ἐνῶ θὰ μπορούσαμε νὰ παράγωμεν ἄφθονον καὶ φθιγγὴν ἠλεκτρικὴν ἐνέργειαν καὶ νὰ ποτίσωμεν τὴν διψασμένην ἐλληνικὴν γῆν. Τὸ πετρέλαιον περιμένει νὰ τὸ ἀνεύρωμεν. Ὁ βωξίτης μας φεύγει εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν διὰ νὰ ἀποκομίσουν ἄλλοι, ἐξυπνότεροι ἀπὸ ἡμᾶς, τὰ κέρδη τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς ἀλουμινίου, ἐνῶ ἡμεῖς ἀποκομίζομεν μόνον τὸ ἡμερομίσθιον τῆς ἐξόρυξεως. Τὸ ἀλάτι τῶν ἐλληνικῶν θαλασσῶν δὲν τὸ ἐκμεταλλεῖται παρὰ μόνον διὰ νὰ φᾶμε. Τὰ σιδηρομεταλλεύματά μας φεύγουν καὶ αὐτὰ ἀκατέργαστα εἰς τὸ Ἐξωτερικόν. Τὸ ἄζωτον τοῦ ἀέρος μας δὲν καταρθώσαμεν ἀκόμη νὰ τὸ κάμωμεν λίπασμα πού τόσον τὸ χρειάζεται ἡ ἐλληνικὴ γεωργία καὶ πού τὸ ἀκριβοπληρώνομεν εἰς τοὺς ξένους.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ ἀκόμη θὰ ἔπρεπε νὰ ἐχωμεν κάμει μέχρι σήμερα καὶ ἂν τὰ εἶχαμε κάμει, τότε θὰ εἶχαμε γίνει πλούσια χώρα καὶ θὰ εἶχαμε δημιουργήσει τὰς ἀπαιτούμενας προϋποθέσεις διὰ τὴν ἐγκατάστασιν πυρηνικῶν ἀντιδραστήρων. Ὁ σκοπὸς τῶν ἀνωτέρω δὲν εἶναι ἡ δημιουργία ἀντιθέσεως πρὸς τὰς προτάσεις τῆς Δ. Ε. τῶν Χημικῶν Χρονικῶν, κάθε ἄλλο. Θέλω ὅμως νὰ τονίσω ὅτι, ἂν θέλωμε νὰ ἀναπτύξωμε τὴν βιομηχανίαν μας, δὲν ὑπάρχει κανένας

λόγος νὰ περιμένουμε τοὺς πυρηνικοὺς ἀντιδραστήρας. Εἴχαμε καὶ ἐξακολουθοῦμε νὰ ἔχουμε τὰ μέσα, ἀρκεῖ νὰ τὰ ἐκμεταλλευθοῦμε. Πρὸ ὀλίγου ἤρχισε νὰ λειτουργῇ εἰς τὴν Γερμανίαν ὁ μεγαλύτερος ἐσκαφεὺς λιγνίτων πού με ὄλιγους ἐργάτας ἀποδίδει ἐργασίαν χιλιάδων ἐργατῶν καὶ ἡ Γερμανία, παρὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς πυρηνικῆς ἐνεργείας, ἐπιμένει νὰ βασισθῇ τὴν ἐνεργειακὴν τῆς οἰκονομίαν εἰς τὸν λιγνίτην τῆς. Ἀερίζει ἐπίσης νὰ ὑπομνησθῇ ἐδῶ ὅτι ἡ ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια ἡ παραγομένη ἀπὸ πυρηνικὰ καύσιμα εἶναι πάντοτε, λόγω τῆς μεγάλης ἀξίας τῶν ἐγκαταστάσεων, ἀκριβότερη ἀπὸ τὴν παραγομένην μὲ τὰ συνήθη καύσιμα καὶ ἐπὶ εἰς τὰς Ἠνωμ. Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς προβλέπουν διὰ τὸ 1975 ὅτι ἡ διὰ πυρηνικῶν καυσίμων παραχθισομένη ἐνέργεια θὰ ἀντιπροσωπεύῃ, τότε μόλις, τὸ 1,5% τῆς συνολικῆς ἐνεργειακῆς παραγωγῆς.

Ἄζωτον, λιγνίτης, βωξίτης, πετρέλαιον, ὕδατοπίπτωσις, ἀλάτι κλπ. Πόσας φορές δὲν ἔχουν γραφῆ καὶ δὲν ἔχουν ἀκουσθῆ αἱ λέξεις αὐταὶ καὶ πόσας φορές δὲν ἔχει τονισθῇ ὅτι μὲ τὴν ἀξιοποίησιν τῶν θὰ ἀλλάξῃ ἡ οἰκονομικὴ μορφή τοῦ τόπου μας; Καὶ ὅμως δὲν γίνεται τίποτε ἢ μάλλον γίνεται τὸ ἐλάχιστον δυνατόν καὶ μὲ τὸν βραδύτερον δυνατόν ρυθμὸν, σὰν κάποιος νὰ τὰ ἐμποδίζῃ νὰ γίνον. Ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία κάνει ὅτι, μὴ μπορεῖ. Παλαιῖ ἐναντίον τῆς βραδύτητος καὶ τῶν δυσχερειῶν τῆς κρατικῆς μηχανῆς διὰ νὰ ἀναπτύξῃ τὰς ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις. Ὅταν ὅμως φθάσωμεν εἰς βιομηχανίας πού ὑπερβαίνουν τὰς δυνατότητας τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας καὶ πού χρειάζονται τὴν συμπάρασιν τοῦ Κράτους τότε τὰ πάντα σωματοῦν.

Εἰς πολλὰς περιπτώσεις εἶναι τόσοσ συστηματικῆ καὶ τόσοσ ὀργανωμένη ἡ κρατικὴ ἀντίδρασις κατὰ τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, ὥστε νὰ δημιουργῇ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸ Κράτος θεωρεῖ ὡς ἐχθροὺς τοὺς δσοὺς θέλων νὰ ἀποδώσων κάτι περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Καὶ ὅμως εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὴν πυρηνικὴν ἐνέργειαν τὴν ἀνέπτυξεν ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία. Τὸ Κράτος ἐπλήρωσε καὶ παρεκολούθησε, ἀλλὰ εἰς ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις ἀνετέθησαν αἱ μελέται καὶ αἱ ἐγκαταστάσεις τῶν ἐργοστασίων καὶ κανένας δὲν κατηγορήσε τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτὰς διότι ἐκέρδισαν ἀπὸ τὰς ὑπερσείας πού προσέφεραν, ἂν καὶ ἐκέρδισαν πολλὰ.

Πρέπει λοιπὸν καὶ ἐδῶ τὸ Κράτος νὰ συμβάλῃ διὰ νὰ γίνον αἱ μεγάλα βασικὰ βιομηχανία. Θὰ ἀκουσθῇ ἀμέσως ὅτι τὸ Κράτος δὲν ἔχει χρήματα, δὲν μπορεῖ νὰ ἐκδώσῃ χαρτονομίσμα, ἰδίως δὲν ἔχει ἀντίκρουσμα. Καὶ ἐρωτᾶται, δὲν εἶναι ἀρκετὸν ἀντίκρουσμα ὁ λιγνίτης, ὁ βωξίτης, τὸ ἄζωτον κλπ. πού θὰ ἀξιοποιηθῶν, καὶ εἶναι καλύτερον νὰ τὰ φυλάμε ὅλα αὐτὰ κλειστὰ καὶ ἀνεκμετάλλευστα σὰν τὸν φιλᾶργυρον πού κρατεῖ τὸν θησαυρόν του κλειδωμένον καὶ πεθαίνει ἀπὸ τὴν πείναν; Διότι αὐτὸ ἀκριβῶς κάνομε καὶ ἡμεῖς. Πεινοῦμε, ἐπαιτοῦμε διὰ νὰ μὴ πεθάνομε καὶ τὸν πλοῦτον μας τὸν φυλάμε ἀνεκμετάλλετον.

Προσπαθοῦν οἱ ἐκάστοτε Ὑπουργοὶ τῶν Οἰκονομι-

κών να άνορθώσουν τὰ οικονομικά τοῦ Κράτους με φορολογίας, άντι να διαθέσουν χαρτονόμισμα διά παραγωγικά έργα, τὰ όποία θά δημιουργήσουν πλοῦτον. Διά να εισπραχθούν φόροι πρέπει να προηγηθῆ ἡ δημιουργία πλοῦτου. Είναι άκατανόητον πώς τόσον άπλά πράγματα δέν τὰ άντιλαμβάνονται οί έκάστοτε κυβερνώντες τόν τόπον αυτόν και σκέπτεται κανείς: δέν μπορούν ἡ δέν θέλουν να τὰ άντιληφθούν; Καταφερόμεθα όλοι, ιδιωται και κρατικοί υπάλληλοι, κατά τοῦ Κράτους, ως εάν το Κράτος να είναι ένας άπρόσωπος όργανισμός. Έν τούτοις δέν είναι άπρόσωπος. Το έκπροσωποῦν όχι μόνον οί Ύπουργοί που έρχονται και φεύγουν, αλλά κυρίως οί κρατικοί υπάλληλοι. Αυτόι είναι το Κράτος, αυτοί είναι και έργοδοται και υπάλληλοι.

Είναι άναμφισβήτητον ότι εάν όλοι μας άναμετρήσωμεν τας υποχρεώσεις μας και τας εϋθύνας μας και άν κάνουμε το καθήκον μας άπέναντι του συνόλου, τότε θά ζήσωμε καλύτερα και ἡ Έλλάς θά παύση να έπαιτῆ και να πεινᾷ.

Άπό τήν πυρηνικήν ένεργειαν έφθάσαμεν εις τήν αξιοποίησιν τῆς Χώρας και εις τὰ αίτια τῆς κάκοδομιάν μας. Κάτι πταίει που δέν αξιοποιούνται αί δυνατότητες του τόπου και κάτι πρέπει να γίνῃ διά να εϋρεθούν τὰ πραγματικά αίτια. Άς τὰ άναζητήσουν και άλλοι και άς καταλογίσουν εϋθύνας, αλλά προπάντων άς μᾶς εἰπούν τήν αλήθειαν, χωρίς φόβον και χωρίς πάθος. Θά εἶμαι εϋτυχῆς άν αί άπόψεις μου είναι έσφαλμένα και άν, προκαλουμένης μιάς γενικωτέρας συζητήσεως, εϋρεθῆ τρόπος να μάθωμεν διατί δέν προχωρεῖ ἡ τεχνική αξιοποίησις τῆς χώρας και άν εϋρεθῆ τρόπος, να λυθούν τὰ δεσμά που τήν έμποδίζουν

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ κ. ΚΩΝΣΤΑ

Ἡ Δ. Ε. τών Χημικῶν Χρονικῶν λίαν εϋχαρίστως δημοσιεύει το άνωτέρω άρθρον του έγκριτου συναδέλφου, άπό πολλῶν έτων έγκύψαντος εις τήν μελέτην τών βιομηχανικῶν προβλημάτων τῆς Χώρας, κ. Άναστ. Κώνστα. Διότι εκτός ότι τουτο άνοίγει τήν συζήτησιν πρὸς διερεύνησιν και προώθησιν τῆς έκμεταλλεύσεως τών πλουτοπαραγωγικῶν πηγῶν τῆς Χώρας μας, αντιπροσωπεύει συγχρόνως, εις τας γενικάς του γραμμάς, και τας ίδικάς τῆς άντιλήψεις, ως τουτο άποδεικνύεται και άπό το εις το παρόν τεύχος, έπι αναλόγου θέματος, κύριον άρθρον του Περιοδικου.

Άς μᾶς έπιτρέψῃ όμως ο κ. Κώνστα, πρὸς πληρέστεραν διαφώτισιν τών αναγνωστῶν μας, έξ άφορμῆς του λίαν ενδιαφέροντος αυτού άρθρου του, να προβώμεν εις ώρισμένας διευκρινίσεις και παρατηρήσεις.

Τὰ Χημικά Χρονικά εις το άρθρον «περί πυρηνικής

ένεργείας και προοπτικῆς τῆς διά τήν έλλ. βιομηχανίαν», (Τεύχος 10, 1955/Α, σ. 93-96) δέν υποστήριξαν ότι το υπέρ αυτής έπιστημονικόν μας ενδιαφέρον πρέπει ν' άποβῆ εις βάρος τῆς άλλης βιομηχανικῆς εξέλιξεως τῆς Έλλάδος. Το ζήτημα άλλωστε τῆς πυρηνικῆς ένεργείας είναι καθαρώς ενεργειακόν και κατ' άκολουθίαν είναι παράλληλον και άποτελεῖ άπαραίτητον προϋπόθεσιν διά τήν δημιουργίαν τῆς έκβιομηχανίσεως. Θά πρέπει μάλιστα να θεωρητῆ άναμφισβήτητως ύψιστης σημασίας διά Χώραν ως ἡ Έλλάς πτωχὴν εις ενεργειακάς πηγάς. Δεδομένου δέ ότι άφθονος, εϋρηνη και εϋχρηστος ενεργεια άποτελεῖ τήν προϋπόθεσιν τῆς μεγάλης βιομηχανίας, προφανές είναι όποιαν σημασίαν παρουσιάζει το ζήτημα αυτό διά τήν έπιδικωκομένην, συν τῷ χρόνῳ, πλήρη έκβιομηχανίσιν μας. Βάσει μάλιστα τῆς αρχῆς αυτής, εάν ἡ πυρηνική ένεργεια πρόκειται μετά τινα ἔτη να καλύψῃ το 10% τῆς ὅλης ενεργειακῆς δυνάμεως τῆς Ἀμερικῆς, κατά τήν ίδίαν έποχὴν, φυσικόν είναι να καλύψῃ άντιστοιχῶς το 40% τῆς Ἀγγλίας, πτωχοτέρας εις ενεργειακάς πηγάς, και έπομένως κατά πολὺ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῆς Έλλάδος.

Τὰ Χημικά Χρονικά υπέδειξαν διά του άρθρου των ότι πρέπει να άρχισῃ άπό τουτοδε ἡ παρακολούθησις τών προβλημάτων τῆς πυρηνικῆς ένεργείας άπό τῆς βιομηχανικῆς πλευρᾶς, άσχέτως τών άλλων έπιβαλλομένων βιομηχανικῶν μας εξέλιξεων, διά να μῆ υπάροξωμεν και κατά τήν περιπτῶσιν αυτήν, όπως πάντοτε, έπιμυθεῖ. Διά να μῆ συμβῆ, όπως εις ὅλας τας άλλας τεχνικάς προόδους, να έπιλαμβανώμεθα του θέματος όταν οί άλλοι έχουν πλέον τελειώσει. Ζητούμεν άλλως τήν παρακολούθησιν υπό το γενικόν πνεῦμα τῆς έπιστημονικῆς συνεργασίας, το έγκαινιασθέν προσφάτως, χάριν τών έλευθέρων λαῶν, υπό τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ τοιαύτη άλλωστε τοποθέτησις του θέματος αυτού είναι σύμφωνος και πρὸς τήν προσπάθειάν μας περί οργανώσεως εκ τών άνω τῆς ὅλης ελληνικῆς έπιστημονικῆς χημικῆς έρεύνης (τεύχος 11, 1955/Α, σ. 117-120). Ὡς πρὸς το σημείον μάλιστα αυτό τῆς έρεύνης, ο κ. Κώνστας δέν εϋρίσκειται εις το άρθρον του άπολύτως σύμφωνος πρὸς τὰ πράγματα. Ἡ πυρηνική ένεργεια εις τήν Ἀμερικὴν δέν ανεπτύχθη διά τῆς ιδιωτικῆς πρωτοβουλίας, αλλά κατ' έξοχὴν υπό τήν έπιταγὴν, ὀργανώσιν και παροχὴν τών άφθόνων οικονομικῶν μέσων του Κράτους. Άλλο ζήτημα εάν εϋρησιμοποιήθῃ διά τήν εκτέλεσιν, εις μεγάλην εκτασιν, ἡ ιδιωτικὴ πρωτοβουλία. Ὁ έμπνευστῆς και χορηγός ἦτο πάντοτε το Κράτος. Διότι εις τήν Ἀμερικὴν το Κράτος συμβουλεύει, ὀργανώνει και βοηθεῖ, εν μὲν λέξει είναι συνεργάτης και φίλος τῆς βιομηχανίας και όχι έχθρός.

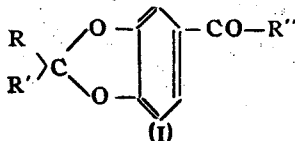
Η Δ. Ε. ΤΩΝ Χ. Χ.

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΜΕΡΙΚΩΝ

(ΔΙΑΛΚΥΛΟΜΕΘΥΛΕΝΟΔΙΟΞΥ-3'4' ΦΑΙΝΥΛΟ)-2 ΚΙΝΟΛΙΝΟ-ΚΑΡΒΟΞΥΛΙΚΩΝ-4 ΟΞΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΑΥΤΩΝ *

*Υπό Γ. ΤΣΑΤΣΑ, R. DELABY και X. LUSINCHI

Εις προηγουμένην εργασίαν, εις έξ ἡμῶν (Γ. Τ.) εἶχε παρασκευάσει σειράν κετονῶν τῶν ὁποίων ο γενικός τύπος είναι ο εξής (I):

όπου: $\text{R}=\text{R}'=\text{CH}_3$,
 $\text{R}=\text{CH}_3$, $\text{R}'=\text{C}_2\text{H}_5$,
 $\text{R}=\text{R}'=\text{C}_6\text{H}_5$,
 $\text{R}=\text{CH}_3$, $\text{R}'=\text{CH}(\text{CH}_3)$,
 $\text{R}=\text{CH}_3$, $\text{R}'=\text{CH}_2\text{---CH}(\text{CH}_3)$,
 $\text{R}=\text{R}'=\text{n---C}_6\text{H}_7$,
 $\text{R}=\text{CH}_3$, $\text{R}'=\text{C}_9\text{H}_{19}$

* Ανακοίνωσις γενομένη εις το 14ον Διεθνές Συνέδριον τῆς Χημείας εις Ζυρίχην τήν 27 Ἰουλίου 1955. Ὁμιλητῆς ο κ. Γ. Τσατσᾶς.